

ZGODBE

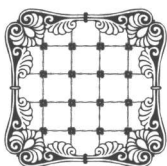
OB

KUHINJSKI

MIZI

Zdravilne zgodbe

RACHEL NAOMI REMEN

TRI ZGODBE O OSVOBAJANJU

I.

DOLGA LETA sem pregovarjala očeta, naj kupi nov kavč za dnevno sobo. Stari zeleni kavč je bil iz leta v leto bolj oguljen. Ko nazadnje ni bil več varen, sem v zadregi povedala očku, da sem telefonsko naročila nov kavč v Macyju. Poslala sem mu fotografijo, da bi z mamó potrdila mojo izbiro. Če jima bo všeč, jima ga bodo v petek dostavili. Zelo jima je ugajal. V soboto sem telefonirala. Kakšen je? Oče mi je oklevaje povedal, da je preklical naročilo. Izkazalo se je, da ne ve, kaj naj naredi s starim kavčem. Predlagala sem mu, naj pokliče v trgovino in jim naroči, naj ga odpeljejo proč. Rekel je, da v New Yorku tega ne delajo.

»Kaj pa Rešilna vojska?« Pridejo le po stvari, ki jih lahko še prodajo. Kdo bi hotel naš kavč? Tesnóbnó sem predlagala, naj prelista rumene strani in najde nekoga, ki bi ga odpeljal. Toda očka ni hotel, da bi kak tujec zvedel, kako se pride v njegovo hišo.

Nazadnje me je utišal. Nevajen, da bi kaj zavrzel, ni našel

načina, da bi sprejel moje darilo. Neke noči leta pozneje se je stari kavč sesedel sam od sebe. Tak je ostal v dnevni sobi, dokler oče ni umrl in sem mater odpeljala k sebi v Kalifornijo.

II.

MOJA HIŠA JE MAJHNA BRUNARICA ob vznožju gora v okolici San Francisca. Ko sem jo kupila, je bila tako natrpana in zanemarljena, da je prvi prijatelj, ki sem ga pripeljala, da bi si jo ogledal, presenečeno izdaval: »Rachel, to si kupila?« Dan po vselitvi sem jo začela prazniti in naslednjih nekaj let sem vrgla proč najrazličnejše stvari: stenske svetilke, školjke, stopnišča, vrata. Nazadnje sem odstranila celo del stropa in nekaj sten.

Hiša je bila last moškega, ki je bil ponosen na svojo sposobnost popravljanja. Če je bila v zidu luknja, je vzel prvo desko, ki mu je prišla pod roke, in jo zabil čeznjo. Če si je njegova žena zaželela polico ali vrata ali nov pod, ji je pri priči ustregel. Vse te stvari sem vrgla proč.

Čudno, a več kot sem metala proč, več se je zdelo, da imam. Nazadnje sem najela štiri velike smetnjake in jih napolnila z vsem, kar ni sodilo v hišo. Ob vsakem predmetu, ki sem ga odvrгла, sem videla očeta, kako bi rekel: »Čakaj malo, to je še dobro, nikoli ne veš, kdaj ti bo prišlo prav.« Postopoma je hiša postajala prostornejša in preprostejša. Prikazale so se čudovite linije njene osnovne oblike. Postala je prostor za svetlobo. Nazadnje je ostala samo njena popolnost. Prepleskala sem jo v belo.

III.

JANIN PES NI BIL nikoli več kot pol metra oddaljen od nje. Prijazen, rjav in predan je ponoči spal na njeni postelji. Za vdanost je bil bogato poplačan, in ko je umrl od starosti, je moja prijateljica rekla, da dvomi, ali bo še kdaj imela psa. Več let ni imela drugega.

Med tem časom sem jo pogosto obiskovala v mestecu, kjer je živel. Ob nedeljskih popoldnevih sva pešачili na obalo. Spontoma se je ustavljala in trepljala pse na vrvici, klateški psi pa so jo veselo pozdravljali. Vsak je bil deležen trenutka nežnosti in pasjega piškota iz njenega žepa.

Nekoč sem jo vprašala, ali pogreša psa. »Ja,« je rekla, »zelo.« Nato pa mi je zaupala nekaj nenavadnega. Ko je imela psa, je bilo dvoje vrst psov: njen pes in vsi drugi psi. Sedaj se počuti, kakor da bi bili vsi njeni.